

ரெடிமெட் என அழைக்கப்படும் ஆயத்த ஆட்களைத் தான் இன்று உலகம் முழுவதும் விரும்பி அணிகின்றனர். பலவற்று வடிவமைப்புகளில் பல பெயர்களில் இவ்வை விற்கப்பட்டாலும், இவற்றைச் சந்தைப்படுத்துவது விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சில பன்னாட்டு ஏக போக நிறுவனங்களே. அமெரிக்க, ஐரோப்பிய நாடுகளின் சில்லரை விற்பனையில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் வால்மார்ட், மெட்ரோ, டெஸ்கோ போன்ற மிகப் பெரிய சங்கிலித் தொடர் நிறுவனங்கள் ஆயத்த ஆடையை வர்த்தகத்தின் பெரும்பகுதியை ஆக்கிரமித்துள்ளன. இந்த ஆயத்த ஆட்களின் மீது ஓட்டப்பட்டிருக்கும் பெயர்கள் மட்டுமே பன்னாட்டு நிறுவனங்களுடையவை. ஆனால் அவற்றைத் தயாரித்துத் தரும் உழைப்பு முழுவதும் ஏழை நாடுகளின் தொழிலாளர்களுக்குச் சொந்தமானது.

ஆயத்த ஆடையை உற்பத்தியில் முன்னணியில் இருக்கும் நாடுகளில் வங்காதேசம் ஒன்று. இத்துறையில் கோல்கோச்சும் ஓப்பந்த நிறுவனங்கள் கொழுத்து வளர்வதற்காக, அற்பகூலிக் குத்தினமும் 12 மணிநேரம் வரை, வங்காதேசத் தொழிலாளர்கள் உழைக்கின்றனர். இன்றைய உலகமயச் சமூகத்தில், ஏழை நாடுகளின் தொழிலாளர் வர்க்கம் எத்தகையதொரு சூரண்டலுக்கும் அடக்கு முறைக்கும் ஆளாகி அவலத்தில் தள்ளப்பட்டுள்ளது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வங்காதேச ஆயத்த ஆடையைத் தொழிலாளர்களின் வாழ்நிலை, ஒரு வகை மாதிரியாக அமைந்துள்ளது.

ஏழை நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாகும் பொருட்களின் தயாரிப்பில் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் ஈடுபடுத்தப்படுகிறார்கள், சுற்றுச்சூழல் விதிகள் மீறப்பட்டுள்ளதா என்றெல்லாம் கடுமையான கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கும் ஏகாதிபத்தியவாதிகள், ஏழை நாடுகளில் இத்தகைய விதிகளை மீறிப் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் தொழிலாளர்களைச் சூரண்டுவதைப் பற்றி வாய் திறப்பதில்லை.

ஆண்டுக்கு 900 கோடி டாலர் அளவுக்கு வரவு செலவு நடக்கும் வங்காதேசத்தின் ஆயத்த ஆடையைத் தொழிலில் ஏறத்தாழ 35 லட்சம் பேர் வலேனை செய்கின்றனர். இவர்களில் 80 சதவீதம் பேர் பெண்கள். இதர ஏழை நாட்டுத் தொழிலாளர்களின் காலியுடன் ஒப்பிடும் போது வங்காதேசப் பெண் தொழிலாளர்களுக்குக் கிடக்கக் கூடிய மிகவும் குறைவானது. 2005ஆம் ஆண்டு நிலவரப்படி ஒரு மணி நேர வலேனைக்கு தொழிலாளர்கள் பெறும் காலி தாய்லாந்தில் ரூ. 37. இலங்கையில் ரூ. 19. ஆனால் வங்காதேசத்திலோ ரூ. 3

மட்டுமே. கமிட்டியில் வஞ்சகம் செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல், பணியிடங்களில் தாக்கப்படுவது, பாலியல் ரீதியாகத் துன்புறுத்துவது, வன்புணர்ச்சி செய்து கொலை செய்வது என அடக்கடக்காகக் கொடூரங்கள் இப்பெண் தொழிலாளர்கள் மீது ஏவிவிடப்படுகின்றன.

இவ்மைட்டுமன்றி, ஆயத்த ஆடதைத் தொழிற்கூடங்களில் தொழிலாளர்களாகக் குப்போதுமான பாதுகாப்பு வசதிகள் கிடைக்காதது. மிகக் குறுகிய கட்டிடங்களில் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களை அடத்துவதோடு வேலை வாங்குவதும், அடிக்கடி ஏற்படும் தீவிபத்துக்களில் நூற்றுக்கணக்கில் தொழிலாளர்கள் கருகிச் சாவதும் இங்கே தொடர்கதை. தீவிபத்தால் மட்டுமன்றி, சிதிலமடைந்த மோசமான கட்டிடங்கள் இடிந்து விழுவதாலும் பல தொழிலாளர்கள் இறக்கின்றனர். 1990களின் ஆரம்பத்தில் மட்டும் ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பெண் தொழிலாளர்கள் தீவிபத்துக்களாலும் கட்டிடங்கள் இடிந்து விழுந்ததாலும் உயிரிழந்துள்ளனர். அவர்கள் அனைவரும் 19 வயதுக்கும் குறைவானவர்கள். எதிர்பாராமல் தீப்பற்றிக் கொண்டால் தப்பிப்பதற்காக அமகைகப்படும் அவசர வழிக் கதவுகள் எந்தத் தொழிற்சாலையிலும் திறக்கும் நிலையில் இருந்ததில்லை. இதனால் கண்ணில் அடையாத பறவகைகளைப் போல அத்தொழிலாளர்கள் தீயில் வந்து கரிக்கட்டைகளாகிப் போயினர். வங்கதேசத் தலைநகர் டாக்காவைச் சுற்றியிருக்கும் 4500க்கும் மேற்பட்ட ஆயத்த ஆடை நிறுவனங்கள் அனைத்தும் இப்படிப்பட்ட மரணக் கொட்டிகளாகத் தான் உள்ளன.

ஆண்டுக்கு 80 ஆயிரம் வகையான ஆடகளை ஐரோப்பிய, அமெரிக்கச் சந்தைகளுக்கு சப்ளை செய்து வந்த நாராயண்குஞ்சு நகரின் ஷான் நிட்டிங் நிறுவனம் 2005இல் தீப்பற்றியபோது, அந்நிறுவனத்தின் எல்லா வாயில்களும் அடையாது கிடந்ததால் அதில் கருகி 23 பேர் உயிரிழந்தனர். அதே ஆண்டில் டாக்காவிற்கு அருகில் இருக்கும் சவர் எனும் இடத்தில் 9 மாடிக் கட்டிடத்தில் இயங்கி வந்த ஆயத்த ஆடை நிறுவனம் இடிந்து விழுந்து 100 தொழிலாளர்கள் மாண்டனர். இன்னும் 100 பேர் இடிபாடுகளில் சிக்கிக் "காணாமல்" போய் விட்டனர்.

2006இல் ஷாய் ம்பேஷன்ஸ் எனும் நிறுவனத்தில் ஏற்பட்ட தீ மீவரகைக் கொன்றது. அதே ஆண்டில் டாக்காவில் இரண்டாம், சிட்டகாங்கில் ஒன்றுமாக நடந்த தீவிபத்துக்களில் 142 தொழிலாளர்கள் உயிர் இழந்தனர். 500க்கும் மேற்பட்டோர் கடும்பையான தீக்காயங்களுடன் உயிர் தப்பினர். தீவிபத்துக்களில் உயிரிழந்தவர்களை விட காயமடைந்தவர்களது நிலைதான் மிகவும் பரிதாபமானது. தீயில் கருகி, உடல் உறுப்புக்களை இழந்து வாழ்நாள் முழுவதும் எந்த வேலையும் செய்ய இயலாத நிலைக்கு அவர்கள் தள்ளப்பட்டோர்.

இவ்வளவு விபத்துக்களுக்கும், ஏற்றுமதி நிறுவனங்களின் இலாப வெறியும், தொழிலாளர் உயிரை ஒரு பொருட்டாக மதிக்காத மூதலா எிகளின் திமிருமே காரணங்களாகும்.

ஆயிரக்கணக்கான பரேகைக் கொண்டு குவித்திருக்கும் இப்படுபாதகச் செயலுக்காக, இதுவரை எந்தவொரு முதலாளிமீதும் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டதில்லை. தொழிலாளர் நலனில் முதலாளிகளுக்கு மட்டுமல்ல. அரசுக்கும் கிஞ்சித்தும் அக்கறை கிடையாது. 15 ஆயிரம் தொழிற்சாலைகளில் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை ஆய்வு செய்திட, வறும் மின்னற்றே மின்னற்ற ஆய்வாளர்கள் மட்டுமே அரசால் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டிருக்கின்றனர்.

இக்கொடும்பைகளை எதிர்த்துப் போராடி, தொழிலாளர்களின் நலனைக் காத்திட அங்கே வலுவான தொழிற்சங்கங்கள் ஏதுமில்லை. ஒரு காலத்தில் போர்க்குணமிக் போராட்டங்களாகக் கட்டியதைத் தாக்கா, குலநா, சிட்டகாங் நகரங்களின் இடதுசாரி தொழிற்சங்கங்கள் இன்று இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விட்டன. பாகிஸ்தானிலிருந்து வங்கதேசம் பிரிந்தபோது, பொதுத்துறையாகக் கட்டப்பட்ட நிறுவனங்களில் இந்தத் தொழிற்சங்கங்கள் வலுவாக இருந்தன. தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் இந்தத் தொழிற்சங்கங்களை ஆளும் வர்க்கம் திட்டமிட்டுச் சிதைத்தது. தொழிற்சங்கத் தலைவர்களை, வலிநாட்டப் பயணம் போன்ற சலுகைகளைக் காட்டி ஊழல்படுத்தி, தொழிலாளர்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்துவது; பரேத்திற்குப் பணியாதவர்களை காலிப்படைவைத்துக் கொல்வது எனப் பதிப்படியாக அனாதைத் தொழிற்சங்கங்களும் அழிக்கப்பட்டன.

உலகமயமாக்கல் கொள்கையை நடமுறைப்படுத்த, பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் அனாதையையும் திட்டமிட்டு நடட்டையை வைத்து அவற்றின் மீட்டிவிடவது எனும் கொள்கையை வங்கதேச அரசு ஏற்று நடமுறைப்படுத்தியது. இதனால் பெருமளவு தொழிலாளர்களைக் கொண்டிருந்த பலபொதுத்துறை நிறுவனங்கள் மீடப்பட்டது. தொழிலாளர்கள் வேலையிழந்து நடுத்தெருவாகக் வந்தனர். இதுமட்டுமின்றி, கடனுதவி அளித்த உலக வங்கியின் உத்தரவுப்படி, மறுசீரமைப்பு என்ற பெயரில் பல அரசுத்துறை நிறுவனங்கள் இழுத்து மீடப்பட்டன. இவ்வாறானால், உலகிலேயே மிகப் பெரிய சணல் ஆலையான ஆதம்ஜீ சணல் தொழிலகம், சணலுற்பத்தி மீம்பாட்டித் திட்டத்தின் கீழ் உலக வங்கியிடமிருந்து 250 மில்லியன் டாலர்களைக் கடனாகப் பெற்றுக் கொண்டு 2002இல் மீடப்பட்டது.

தனியார்மய தாராளமயக் கொள்கை இவ்வாறு லட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்களை வேலையைற்றோராக் கியபோது, வங்கதேச அரசு ஏற்றுமதியை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆயத்த ஆடையைத் தொழிலை ஊக்குவித்து முதலாளிகளுக்கு எண்ணற்ற சலுகைகளை வாரி வழங்கியது. ஆயத்த ஆடையைப் போன்ற ஏற்றுமதி சார்ந்த தொழில்களில் அந்நிய மலத்தனத்தை 100 சதவீதம் அனுமதித்தும், இத்தொழிலில் கிடைக்கும் வருமானத்தின் மீதான வரியில் 50 சதவீதத்தைத் தள்ளுபடி செய்தும் இத்தொழில்களை ஊக்குவித்தது. இதனால் உருவான ஆயிரக்கணக்கான ஏற்றுமதி சார்ந்த ஆயத்த ஆடை நிறுவனங்கள், பெண்கள் என்றால் சங்கம் கட்டி போராட்ட மாட்டார்கள், அவர்களுக்குக் கூற்றைத் காலி கொடுத்துப் போதும் என்று ஆண்களைத் தவிர்த்து பெரும்பாலும் பெண்களையே வேலைக்கு அமர்த்தின.

சொல்லொணாத துயரில் வங்கத் தொழிலாளர்கள் மட்டுமல்ல, உலகமயமாக்கல் கொள்கை கட்டிவிடத் து விடப்பட்டதுள்ள இந்தியா உள்ளிட்ட அனைத்து ஏழை நாடுகளிலும் இதுதான் நிலைமை.

பன்னாட்டுப் பெருந்தொழில் நிறுவனங்களிடம் வங்கதேசத் தரகப் பெரும்தொழிலாளர்களும் கைகோர்த்துக் கொண்டு வங்கதேசத் தொழிலாளர்களை ஓட்டச் சூரண்பிக் கொழப்பது போதாதென்று, ஏழை நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாகும் உற்பத்திப் பொருட்களின் மீலம் கோடிகோடியாக மலேயை நாடுகளின் அரசுகள் வரிவரவாய் மீலம் கொழக்கின்றன. பின்வரும் எளிய கணக்கு இந்த உண்மையைப் புரியவைக்கும்.

ஸ்வீடன் நாட்டில் சாதாரண கம்பளிச் சட்டை (ஸ்வட்டர்) விலை ஏறத்தாழ 300 சுவீடிஷ் குரோனார் (ஏறத்தாழ 2700 டாகா). கிறித்துமஸ் பண்டிகை காலத்தில் பெரும்பாலான புத்தாடை வாங்குவதையொட்டி இவற்றின் விலை மலேயும் அதிகமாக இருக்கும். எனவே பெரும்பாலான மக்கள் பண்டிகை காலம் முடிந்து விலை குறையும் போது இவற்றை வாங்குவர். சாதாரண காலங்களில் ஒரு ஸ்வட்டரின் விலை 150 சுவீடிஷ் குரோனார் எனில், சுவீடன் அரசு வாட் வரியின் மீலம் அதில் 25 சதவீதத்தை (அதாவது 37 குரோனார்) நோகாமல் வருவாயாகப் பெற்றுக் கொழக்கிறது. ஆடையை இறக்குமதி செய்து விற்கும் வர்த்தகர் பெறும் லாபம் 77 குரோனார்கள். ஆனால் இந்த ஆடையை உருவாக்கிய வங்கதேசத் தொழிலாளி பெறும் ஊதியமோ வறும் அரை குரோனார் (ஏறத்தாழ நாலரை டாகா). அதாவது சுவீடன் அரசு உறிஞ்சும் வாட் வரியில் 75இல் ஒரு பங்குதான் வங்கதேச ஏழைத் தொழிலாளியின் உழைப்புக்குக் கட்டியாகத் தரப்படுகிறது. இப்படித் தான் ஏழை நாடுகளின் தொழிலாளர் உழைப்பின் மீலம் வரிவரவாயைப் பெற்று அமெரிக்க ஐரோப்பிய அரசுகள் கொழக்கின்றன.

2008-09 ஆம் ஆண்டில் 800 கோடி டாலர் மதிப்புள்ள ஆயத்த ஆடைகளை வங்கதேசம் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் ஏற்றுமதி செய்துள்ளது. இந்த நாடுகள் வங்கதேசத்துக்கு அளிக்கும் கடனுதவியை விட, வாட் வரியின் மீலம் இந்த நாடுகள் அடைந்த வருவாய் மிக அதிகமாகும். வறோ வார்த்தைகளில் சொன்னால், வங்கதேசத்தைப் போன்ற ஏழை நாடுகளின் தொழிலாளிகள் தான் மறக்கத்திய நாடுகளின் அரசுகளுக்கு வருவாய் ஈட்டித் தருகின்றனர். ஆனால் அந்தத் தொழிலாளர்களோ, அற்பக்கட்டியில் அடிமைகளாக உழல்கின்றனர்.

இத்தகைய கொடிய சூரண்தலும் அடக்குமுறையும் அந்நியச் சலாவணியின் பெயராலும், வலையை வாய்ப்பின் பெயராலும் ஏழை நாடுகளில் நியாயப்படுத்தப்படுகின்றன. தொழிலாளர்கள் தமது கட்டியைக் குறைத்துக் கொள்ளாவிட்டால், ஏற்றுமதி ஓப்பந்தங்கள் இதர ஏழை நாடுகளுக்கும் போய்விடும், தொழிலாளர்களுக்கு வலையிழப்பு ஏற்படும் என்ற மிரட்டிப் பணியவைக்கும்

